

РЕШЕНИЕ

№ 811

гр. София, 14.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 44
състав**, в публично заседание на 21.01.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Юлия Тодорова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **2320** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.268 и сл. от ДОПК

Жалбоподателят „Б. ТМ-Р.” ПАД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: област П., [община], [населено място] 2400, Индустриална зона, представлявано от Е. Т. Е., Изпълнителен директор, чрез А. А. Ц., адвокат от САК, с адрес: [населено място], [улица], ет. 4, ап. 5, оспорва Решение № ПИ-11/31.01.2013 г. на Директора на ТД на НАП С., с което се оставя без уважение жалба на „Б. ТМ-Р.” ПАД срещу отказ на Главния публичен изпълнител при ТД на НАП [населено място] „Средни данъкоплатци и осигурители”, изх. № 0191/2012/000105/07.01.2013 г., по искане на Дружеството изх. № Р 302-472/19.12.2012 г. да бъде отписано поради изтекла погасителна давност публично задължение - вноски за обществено осигуряване, установени с Разпореждане №. 590/05.10.2001 г. в размер на 45 402,98 (четиридесет и пет хиляди четиристотин и два лева и деветдесет и осем стотинки) лева, ведно с начислената върху горното задължение лихва.

Твърди се от дружеството, че на 19.12.2012 г., на основание чл. 173 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, „Б. ТМ-Р.” ПАД, (наричано по-долу „Б.” или „Дружеството”), е подало Искане изх. № Р 302-472/19.12.2012 г., вх. № 2553-00-3468/ 27.12.2012 г. на НАП („Искането”), да бъдат отписани поради изтекла погасителна давност публични задължения на Дружеството - вноски за обществено осигуряване, установени с Ревизионен акт № 590/05.10.2001 г. в размер на 45 402,98 (четиридесет и пет хиляди четиристотин и два лева и деветдесет и осем стотинки) лева, както и начислената върху горното задължение лихва, заедно наричани по-долу

„Публичното задължение”.

С протокол изх. № 0191/2012/000105/07.01.2013 г., получен от Дружеството на 10.01.2013 г., Главният публичен изпълнител при ТД на НАП [населено място], Дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители”, е постановил отказ да бъде отписано по давност Публичното задължение.

На 17.01.2013 г. „Б. ТМ-Р.” ПАД е подал жалба срещу горния отказ до Директора на ТД на НАП С.. С Решение № ПИ-11/31.01.2013 г. („Решението”) Директорът на ТД на НАП С. е оставил подадената жалба без уважение.

Счита, че Решението, в обжалваната му част, е незаконосъобразно и противоречи както на приложимите данъчнопроцесуални и материалноправни норми, така и на целта на закона.

Задълженията, предмет на Искането, представляват незаплатени от жалбоподателя вноски за обществено осигуряване, установени с Ревизионен акт № 590/05.10.2001 г., в размер на 45 402,98 (четиридесет и пет хиляди четиристотин и два лева и деветдесет и осем стотинки) лева за периода 01.08.2001 г. - 31.08.2001 г.

По искане на „Б. ТМ-Р.” ПАД, с Решение № 616/26.07.2004 г., на основание чл. 3 53, ал. 2 от Д., е допуснато обединяване на публични задължения на Дружеството, в това число и задължения към НОИ (задължения за държавно обществено осигуряване и вноски за фонд „Професионална квалификация и безработица”) в размер на 4 230 685 лв.- главница и лихва в размер на 1 502 776 лв.

Съгласно т. 3, б, а) от горното Решение, за периода на разсрочване длъжникът дължи лихва в размер на основния лихвен процент плюс 20 пункта за задълженията към НОИ и лихва в размер на основния лихвен процент върху главницата за данъчните задължения, а съгласно т.3, б. б) от Решението, в срок до 30 Септември 2004 г. Дружеството следва да заплати законната лихва върху главницата на намаленото и разсрочено публично задължение. Впоследствие, на основание Решение №е 4193 от 19.04.2006 г. на ВАС, 5 членен състав, по дело 449/ 2006 г., с Решение № 9П от 29 Декември 2006 г. на МС са изменени т. 3, б. а) и б. б) от Решение № 616/26.07.2004 г. и МС е постановил, че:

За периода на разсрочване длъжникът дължи лихва в размер на основния лихвен процент върху главницата на общото публично задължение, в това число и върху задълженията към НОИ.

За периода от 18 декември 2003 г. до датата на приемане на решението, за задълженията към Националния осигурителен институт Дружеството дължи законната лихва съгласно отменения Данъчно-процесуален кодекс (ДВ, бр. 105 от 2005 г.) - основният лихвен процент плюс 10 пункта върху главницата на намаленото и разсрочено общо публично задължение, която следва да бъде погасена до края на периода на разсрочване;

Във връзка с горното изменение на Решение № 616/ 26.07.2004 г. за обединяване и разсрочване, е изменен и Погасителният план, представляващ неразделна част от същото.

Съгласно т. 3, б. г) от Решение № 616/26.07.2004 г., която не е изменяна с последващото Решение № 911 от 29 Декември 2006 г., при неизпълнение на две месечни вноски по погасителния план дължимите суми стават незабавно изискуеми, заедно със законната лихва от датата на даденото разрешение за разсрочване.

В резултат на горните Решения на МС за обединяване и разсрочване, както и на успешната инвестиционна политика на Дружеството, през периода 2004 - 2008 г.

приходите от продажби на промишлена продукция на „Б. ТМ-Р.” ПАД нарастват от 4 248 000 лв. за 2004 г. до 21 335 000 лв. за 2008 г. Съответно - през периода от 2004 г. до есента на 2009 г. Дружеството изпълнява както текущите си задължения към бюджета, така и задълженията си по Решенията за обединяване и разсрочване. От есента на 2008 г. обаче, настъпването на световната финансова икономическа криза се отразява драстично негативно върху дейността на „Б. ТМ – Р.” ПАД.

На 20.01.2010 г. Дружеството подава до Министъра на финансите чрез Директора на ТД на НАП С., Дирекция „Големи данъкоплатци и осигурители”, ново искане за обединяване и разсрочване на задължения към държавата в размер на 10 959 399,59 лв. (в това число: остатък от главница по Р. 911/29.12.2006 г. в размер на 7 464 335,17 лв.), като предлага на Държавата обезпечение на стойност над 80 (осемдесет) милиона лева.

На 22.03.2010 г. с Уведомително писмо № 26-Б-748, препис от което прилага, Публичен изпълнител към ТД на НАП, Дирекция „Големи данъкоплатци и осигурители”, уведомява Дружеството, че не са погасени две поредни вноски в пълния им размер по Погасителния план, в това число за месеците юни и юли 2009 г., както и че „започва процедура по отнемане на разрешение за разсрочване № 911/29.12.2006 г., като дължимите суми стават незабавно изискуеми ведно със законната лихва от датата на даденото разрешение.”

Междувременно, на 04.02.2011 г. Министърът на финансите постановява по подаденото ново искане за разсрочване Отказ изх. № 26-00-204/04.02.2011 г. и Държавата пристъпва към събиране на публичните задължения, предмет на обединяването и разсрочването.

С Разпореждане за присъединяване изх. № 0191-000090/28.06.2012 г. Публичният изпълнител към ТД на НАП [населено място], Дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители”, е допуснал присъединяване в производството по събиране на публични вземания по изп. дело № 191/2012 г. на всички незаплатени към горния момент задължения, предмет на Решенията за разсрочване и обединяване.

Твърди, че следва да се има предвид, че съгласно горното Разпореждане се пристъпва към принудително събиране не на обединените задължения по просрочените по Погасителния план вноски, а на всички публични задължения, индивидуализирани по размер и основание отпреди обединяването и разсрочването им, както и на законната лихва, а не на основния лихвен процент върху същите, от датата на постановяването на първото Решение за обединяване и разсрочване. Видно от горните изпълнителни действия на Публичния изпълнител, действието на двете Решения за обединяване и разсрочване е напълно прекратено. Тъй като Дружеството не е получавало какъвто и да е изричен акт за „отнемане” или за прекратяване на действието на Решенията за обединяване и разсрочване, очевидно горното прекратяване е настъпило автоматично, от момента на неизпълнението на задълженията на Б. за заплащане на две поредни вноски по Погасителния план (на 27.12.2012 г.

Жалбоподателят счита, че оспореното решение е незаконосъобразно по следните причини:

На първо място, сочи, че за да се произнесе по отправеното Искане за отписване по давност, Публичният изпълнител при ТД на НАП [населено място], Дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители”, е бил длъжен да извърши анализ и преценка на наличието на предпоставките за погасяване на Публичното задължение по давност, в това число, относно приложимия закон, момента, от който започва да тече

давностният

срок, изчисляване на срока, наличие на основания за неговото спиране и прекъсване, изследване на обстоятелството дали следва да намери приложение абсолютният давностен срок и др. (в горния смисъл - Писмо изх. № 24-31-69/04.07.2011 г. на Изпълнителния директор на НАП [населено място] относно прилагане на разпоредбата на чл. 173 от ДОПК и Указание № 24-00-28 от 21.04.2007 г. относно действия на органите по приходите във връзка с погасени по давност задължения).

В нарушение на горното си задължение обаче, Публичният изпълнител се е произнесъл с един Протокол по отправени от жалбоподателя 21 (двадесет и едно) искания за погасяване по давност на 21 (двадесет и едно) различни публични задължения, възникнали по време на действие на различни приложими правни норми, на различни основания, по отношение на които са налице различни обстоятелства, които са от значение за преценката за спиране и прекъсване на давността и изчисляване на изтеклите давностни срокове. Протоколът, който материализира постановени 21 отказа по 21 искания, се състои от 16 страници, 15 от които съдържат разпечатка на различни задължения на Дружеството, повечето от които изобщо не са били предмет на подадените искания по чл. 173 от ДОПК, а мотивите на Публичния изпълнител за постановените 21 отказа са развити в рамките 10 (десет) реда и съдържат цитиране на разпоредбата на чл. 171 от ДОПК.

Доколкото може да бъде счетено, че са налице мотиви за постановените откази, същите се свеждат до констатацията, че „С Решение № 911/29.12.2006 г. на МС задълженията по изпълнителните титули, за които се иска прекратяване поради изтекъл давностен срок, са разсрочени и искането, подадено от длъжника, е неоснователно и не следва да бъде уважено.”

Твърди, че при постановяване на горното Решение административният орган е нарушил нормите на чл. 35 и чл. 36 от АПК и не е изпълнил задълженията си да се произнесе по подадената жалба след изясняване на фактите и обстоятелствата за случая, както и да събере необходимите за постановяването на законосъобразен акт доказателства. Видно от Решението, Директорът на ТД на НАП С. не е изяснил конкретно за нито едно от публичните задължения, в това число и за Публичното задължение, предмет на настоящата жалба, дали е изтекъл или не 5-годишният давностен срок съгласно приложимите правни норми и твърденията на жалбоподателя. Не са изследвани обстоятелствата дали и кога е спирана давността, както и общият изтекъл давностен срок за конкретното Публично задължение към момента на подаване на Искането за отписване по давност.

Що се отнася да аргументите на Директора на ТД на НАП С. относно твърденията на жалбоподателя, че относно Публичното задължение е изтекъл и абсолютният давностен срок, същите се свеждат до два правни извода:

1. Че по отношение на Публичното задължение не може да намери приложение чл. 152 от Д. (отм.) и чл. 171, ал. 2 от ДОПК, тъй като същото е предмет на обединяване и разсрочване;

2. Че „В случая с направеното разсрочване на публичните задължения на дружеството е налице особен случай на новация по смисъла на чл. 107 от ЗЗД, при което старите вземания са се погасили и е възникнало ново вземане. От датата на възникване на новото вземане, е започнала да тече нова погасителна давност.”

По-нататък административният орган доразвива горния извод в посока, че са настъпили две „новации” на Публичното задължение - първа, по силата на Решение №

МС № 616/26.07.2004 г., и втора - по силата на Решение № 911/29.12.2006 г.

П. се в жалбата до съда, че при постановяването на Решението не е проверено обстоятелството дали публичното задължение е част от задълженията, предмет на Решенията за разсрочване и отсрочване. Видно от Писмо от ТД на НАП- [населено място] до Дирекция „Събиране” към НАП, вх. № 37-00-50/06/25.01.2007 г., в разсрочените и обединени задължения на Дружеството към НОИ са включени само задълженията към ДОО и ПКБ и не са включени задълженията към НЗОК и задълженията за ДЗПО, Тоест, разсрочването и обединяването на публични задължения на Дружеството няма никакво правно действие по отношение на погасяването по давност на задълженията към НЗОК и на задълженията за ДЗПО, представляващи част от Публичното задължение, предмет на Искането за отписване.

Относно правния извод на административния орган за неприложимост на абсолютния 10-годишен давностен срок по отношение на Публичното задължение, същият би бил верен, ако Публичното задължение към момента на подаване на Искането за отписване е било разсрочено. Видно от изложените по-горе обстоятелства обаче, от момента на неплащане на 2 вноски по Погасителния план, обстоятелство, което твърди, че е настъпило още през 2009 г., действието на разсрочването е прекратено. Задълженията, които са били обединени и разсрочени, са станали дължими и органът по приходите е пристъпил към принудителното им събиране - не като част от обединено задължение, а като индивидуализирани такива, а именно -вноски да обществено осигуряване за периода 01.08.2001 г. - 31.08.2001 г., установени с Ревизионен акт № 590/05.10.2001 г.. Нещо повече, Публичният изпълнител е начислил и е пристъпил към събиране на задълженията ведно със законната лихва върху същите, считано от датата на Решение № 616/26.07.2004 г. за обединяване и разсрочване, а не ведно с лихвен процент, който би бил дължим, ако Решение № 616/26.07.2004 г., изменено с Решение № 91 XI 29.12.2006 г., би било в сила.

П. е към принудително събиране не само на просрочените вноски по Погасителния план, а на всички останали публични задължения, които са част и от погасителните вноски, за които падежът съгласно Погасителния план, ако последният беше в сила, все още не би бил настъпил. Тоест, видно от горното, действието на Решенията за обединяване и разсрочване е прекратено и жалбоподателят дължи публичните задължения на основание и в размери, все едно че Решенията за обединяване и разсрочване не са били постановявани.

В контекста на горното, счита за напълно незаконосъобразни правните изводи на административния орган, че по отношение на Публичното задължение два пъти е настъпила „новация” и „като се има предвид новирането законодателят е предвидил неприложимост на института на абсолютната давност”.

Видно от приложимите правни норми, както и от самото Решение № 616/26.07.2004 г. за обединяване и разсрочване, правата на Държавата по обединеното и разсрочено задължение не се погасяват, а по силата на административния акт погасяването на задължението се разсрочва и се намалява размерът на дължимата лихва за периода на разсрочването, при условие че длъжникът спазва Погасителния план. В случай на неизпълнение на две вноски, действието на Решение № 616/26.07.2004 г. за обединяване и разсрочване се прекратява, както бе изложено по-горе. Нещо повече, както се излага в самото обжалвано Решение, съгласно чл. 171, ал. 2 от ДОПК, с изтичането на 10-годишен давностен срок се погасяват всички публични задължения, независимо от прекъсването и спирането на давността, освен в случаите, когато

задължението Е отсрочено или разсрочено. Горната норма следва да бъде тълкувана систематично, като се вземе предвид и нормата на чл. 172, ал. 1, т. 3 от ДОПК, според която давността спира, когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването и отсрочването.

Твърди и, че в конкретния случай за срок на разсрочването следва да бъде приет срокът, през който Решенията за обединяване и разсрочване са били в сила, а именно - до прекратяване на действието им поради неизпълнението на длъжника през 2009 г. Абсурдно е да се приеме, че срокът на разсрочването не е изтекъл, що се отнася до давността, но е изтекъл, що се отнася до принудителното събиране, включително и на вноските, за които не е настъпил първоначално определеният с Погасителния план падеж, както и по отношение на дължимите от довереното ми Дружество лихви. Както бе изтъкнато по-горе, за срока на разсрочването, жалбоподателят е дължал лихви в размер на основния лихвен процент, а лихвите, начислени от Публичния изпълнител обаче, са в размер не на основния лихвен процент, а в размер на законната лихва върху Публичното задължение, при това - не от момента на забавата за изпълнение на Погасителния план, а от момента на постановяване на Решението за обединяване и разсрочване. Очевидно е, че Публичният изпълнител при извършването на изпълнителните действия е счел, че обединяването и разсрочването вече не са в сила.

Счита за незаконосъобразен и правния извод на Директора на ТД на НАП С., че по отношение на Публичното задължение не могат да намерят приложение правните норми, уреждащи абсолютната погасителна давност, поради факта, че за определен период от време след възникването на Публичното задължение е било в сила обединяване и разсрочване и независимо дали и кога действието на горното обединяване и разсрочване е прекратено. Точно обратното, към момента на подаване на Искането за отписване, задължението не е разсрочено или отсрочено и по отношение на давностните срокове следва да намерят приложение изричните приложими правни норми.

Факт, който изцяло подкрепя изложените по-горе аргументи, е, че след постановяването на Решение № 616 от 26.07.2004 г., с Решение № 1489/02.08.2004 г. (поправено с Решение № 1220/ 16.05.2005 г.) Директорът на Главна данъчна дирекция, Р.- [населено място], е постановил да бъде отменен ДРА № 334/ 12.05.2004 г. в частта му относно определени данъчни задължения на Дружеството за 1998 г., ведно със съответните лихви, поради погасяването им по давност. Горното решение е влязло в сила и е изпълнено след постановяването на Решение № 616/ 26.07.2004 г., като погасените по давност данъчни задължения са приспаднати от дължимите от Дружеството погасителни вноски по Погасителния план, въпреки че погасените по давност задължения са били включени в общия размер на обединените и разсрочени публични задължения.

Жалбоподателят поддържа и, че съгласно приложимите правни норми, тъй като институтът на давността е материалноправен и е свързан с прилагане на материалноправни норми, общият принцип е, че следва да бъдат приложени съответните разпоредби, които са в сила към момента на възникване на задължението. Безспорно в съдебната практика и в правната теория също така се приема, че като изключение от горното (тъй като институтът на погасителната давност е заимстван от гражданското право и се прилага със

съдържанието, което има в този клон на правото, доколкото в данъчното право няма норми, които му противоречат) при действието на различни норми, уреждащи давността, считано от момента на възникване на задължението до изтичане на давностния срок, следва да бъде приложен § 7 от ДЗР на Закона за задълженията и договорите. Съгласно горната норма, при конфликт между последователни различаващи се правни норми, регламентиращи срока на погасителната давност, следва да се приложат онези от тях, които предвиждат по-кратък давностен срок.

Прилагането на горната норма се обуславя и от общия принцип, че институтът на давността е уреден в полза на длъжника, поради което, при конкуренция на давностни срокове, следва да бъде приложен по-благоприятният за длъжника. Задълженията, чието отписване жалбоподателят е поискал с Искане изх. № Р 302-472/19.12.2012 г., се отнасят за периода 01.08.2001 - 31.08.2001 г. и представляват незаплатени вноски за държавно обществено осигуряване („ДОО“), здравно осигуряване („ЗО“), допълнително задължително пенсионно осигуряване („ЗО“), допълнително задължително пенсионно осигуряване („ДЗПО“), наричани заедно по-долу „Осигурителни вноски“.

Погасяването по давност на задълженията за ДОО и ДЗПО към момента на възникването им е регламентирано в чл. 115 от Кодекса за социалното осигуряване („КСО“). Съгласно разпоредбата на чл. 115 от КСО в редакцията му през 2001 г., вземанията на НОИ за невнесени осигурителни вноски се погасяват с изтичане на петгодишен давностен срок. С изтичане на десетгодишен давностен срок се погасяват останалите вземания, независимо от прекъсването на давността. Считано от 25.05.2007 г. е влязла в сила промяна на чл. 115 от КСО, според която „с изтичане на десетгодишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, за която се отнасят, се погасяват всички вземания, независимо от прекъсването на давността.“

Поддържа, че нито чл. 115 от КСО, нито чл. 140, ал. 2 от Д. в редакцията му преди влизане в сила на промяната, обн. в ДВ, бр. 42 от 2003 г., предвиждат, че абсолютната давност за погасяване на осигурителни вноски/публични задължения не се прилага в случаите на отсрочване и разсрочване.

Едва с промяната на чл. 140, ал. 2 от Д., обн. в ДВ бр. 42 от 2003 г., се въвежда ограничението, че 10-годишната давност се прилага във всички случаи „освен случаите, когато задължението е разсрочено или отсрочено“. Следва да се има предвид, че законодателят не е предвидил изрично обратно действие на промяната на чл. 140, ал. 2 от Д., нито на разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК, с които се въвежда горното ограничение.

Поради горното, неправилно е разбирането на Публичния изпълнител, че по отношение на задълженията, предмет на подаденото Искане, би следвало да се приложи разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от сега действащия ДОПК.

Дори да се приеме тълкуването, че по отношение на задълженията на „Б.“ за Осигурителни вноски следва да намери приложение нормата на чл. 140, ал. 2 от Д. след промяната ѝ през 2003 г., или впоследствие влязлата в сила разпоредба на чл. 171, ал. 2 от ДОПК, на която Публичният изпълнител е основал Отказа си, изключението, предвидено в чл. 140, ал. 2 от Д. и

впоследствие - в чл. 171, ал. 2 от ДОПК, визират публично задължение, което е разсрочено или отсрочено.

Жалбоподателят счита, че от момента на прекратяване на действието на отсрочването и разсрочването на дължимите Осигурителни вноски по отношение на погасяването на същите по давност следва да намерят приложение общите правила и давностни срокове, както и да бъде взета предвид погасителната давност, изтекла преди влизането в сила на Решение № 616/ 26.07.2004 г.

Във връзка с горното, с оглед преценката на основателността на подаденото Искане и настоящата жалба, счита, че е било абсолютно необходимо компетентният орган да направи преценка дали и от кой момент е прекратено действието на Решение № 616 от 26 Ю. 2004 г., изменено с Решение № 911 от 29 Декември 2006 г., за обединяване и разсрочване на публични задължения на „Б.". Горното обстоятелство е от значение както за преценката на наличието на предпоставки за прилагане на абсолютния 10-годишен давностен срок, така и за да бъде направена преценка дали е изтекъл общият 5-годишен давностен срок, който следва да бъде изчислен, като се отчете спирането на давността за периода от постановяване на решението за разсрочване до момента на прекратяване на неговото действие.

Съгласно чл. 116, ал. 9 от КСО (бивша ал. 8), в сила след 01.01.2002 г., както и съгласно чл. 141, ал. 1 от Д. (отм.), съответен на сега действащия чл. 172, ал. 1 от ДОПК, давността спира само за периода/ срока на разсрочването и отсрочването. С оглед на горното, Публичният изпълнител, който е започнал принудително събиране на съответните задължения, е следвало да изследва момента на прекратяване на действието на разсрочването и отсрочването и да направи преценка дали съгласно разпоредбата на чл. 115 от КСО и/ или на разпоредбата на чл. 140, ат. 1 от Д. (отм.) задълженията, чието отписване е поискано от жалбоподателя, е погасено с изтичането на 5-годишен давностен срок.

В заключение, поддържа, че публичните задължения, предмет на отправеното Искане за отписване, следва да се считат за погасени по давност, независимо кой от действащите през периода данъчни закони следва да бъде приложен, а именно:

Ако бъде прието, че приложим към задълженията за обществено осигуряване е чл. 115 от КСО в редакцията му към момента на възникване на задълженията (преди промяната на горната разпоредба, обн. в ДВ бр. 49/ 2003 г.):

КСО изобщо не предвижда като изключение от приложното поле на чл. 115 разсрочването или отсрочването на задълженията. Публичният изпълнител е следвало да констатира, че задълженията са погасени с изтичане на петгодишния давностен срок по чл. 115, изр. 1, като се вземе предвид изтеклата давност от момента, в който задължението е следвало да бъде заплатено, до момента на разсрочването му, и бъде прибавен срокът от момента на прекратяване на действието на разсрочването до датата на предприемане на действия по принудително изпълнение, а именно - 28.06.2012 г..

2. Ако бъде прието, че приложими към задълженията за Обществено

осигуряване и/ или към задълженията за 30 са разпоредбите на чл. 140, ал. 1 от Д. (отм.) и разпоредбата на чл. 140, ал. 2 от Д. (отм.) в редакцията ѝ преди промяната с ДВ бр. 42 от 2003 г., която не предвижда като изключение разсрочването или отсрочването, задълженията следва да се считат за погасени: с изтичането на общия 5-годишен давностен срок, който твърди, че е изтекъл въпреки спирането на давността през определени периоди от момента, в който е започнала да тече погасителната давност, до подаването на искането за отписване; или с изтичане на абсолютния 10-годишен давностен срок. Разпоредбата на чл. 140, ал. 2 от Д. (отм.) в редакцията му преди промяната с ДВ, бр. 42 от 2003 г., не предвижда като изключение от приложното поле на горната разпоредба разсрочването и отсрочването на задълженията. Тоест, всички задължения, които е следвало да бъдат заплатени преди 19.12. 2002 г., към 19.12.2002 г. следва да се считат за погасени, независимо от прекъсването и спирането на давността, с изтичането на 10-годишен абсолютен давностен срок.

3. Ако бъде прието, че приложими в случая са разпоредбите на чл. 140, ал. 1 от Д. (отм.) и разпоредбата на чл. 140, ал. 2 от Д. в редакцията му след промяната с ДВ, бр. 42 от 2003 г., или съответната разпоредба на чл. 171, ал. 2 от ДОПК, задълженията следва да се считат за погасени:

- с изтичането на общия 5-годишен давностен срок, който твърди, че е изтекъл въпреки спирането на давността през определени периоди от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се платят задълженията, до подаването на искането за отписване, в това число и спирането през периода на действие на отсрочването и разсрочването до прекратяване на действието му; или с изтичане на абсолютния 10-годишен давностен срок, като се вземе предвид, че съгласно Публичния изпълнител действието на разсрочването и отсрочването е прекратено, и съответно - същото не може да бъде прието като съществуващо условие за изключване на действието на разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК и абсолютния 10-годишен давностен срок.

При горните фактически твърдения моли съдът да отмени Решение № ПИ-11/31.01.2013 г. на Директора на ТД на НАП С., в частта му, с която се оставя без уважение жалбата срещу Отказ на Главният публичен изпълнител при ТД на НАП [населено място], Дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“ да бъде отписано поради изтекла погасителна давност описаното по-горе Публично задължение, обективиран в протокол изх. № 0191/2012/000105/ 07.01.2013 г., и да постанови отписване на Публичното задължение на „Б.“, а именно -вноски за обществено осигуряване в размер на 45 402,98 (четиридесет и пет хиляди четиристотин и два лева и деветдесет и осем стотинки) лева, установени с Разпореждане № 590/05.10.2001 г., ведно с начислените върху горните задължения лихви, както и прекратяване на изпълнителното производство относно горните задължения. Представя писмени бележки по същество на правния спор.

Ответникът счита жалбата за неоснователна и моли да се отхвърли като такава. Депозира писмени бележки по делото в срока указан от съда по чл.149, ал.3 от ГПК.

Страните претендират сторените по делото разноски.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на [чл. 235 ал. 1 от ГПК](#) във вр. с [чл. 144 от АПК](#), събралите и приети по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна, следното:

Предмет на оспорване в настоящото производство е Решение № ПИ-11/31.01.2013 г. на Директора на ТД на НАП С., в частта му, с която се оставя без уважение жалбата срещу Отказ на Главният публичен изпълнител при ТД на НАП [населено място], Дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“ да бъде отписано поради изтекла погасителна давност описаното по-горе Публично задължение, обективиран в протокол изх. № 0191/2012/000105/ 07.01.2013 г.

Същото е връчено на своя адресат, в случая дружеството жалбоподател на дата 05.02.2013г. видно от приложената по делото разписка известие, а е подадена в съда на дата 12.02.2013г. чрез органа издал акта. Жалбата до съда е подадена в преклузивния 7 дневен срок, ведно от пощенското клеймо на приложения по делото плик за изпращане на жалбата до съда /стр.82 от I ви том на делото/.

Жалбата е подадена и срещу акт, който на основание последната разпоредба на чл.268, ал.1 от ДОПК подлежи на съдебен контрол, с оглед на което е и процесуално допустима. Не се установява наличие на пречупстващи съдебното производство основания по смисъла на чл. 159 от АПК във вр. с пар. 2 от ДР на ДОПК, поради което съдът намира а допустимо съдебното разглеждане на жалбата по делото .

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в случая Директора на ТД на НАП [населено място].

С Искане за погасяване по давност на публични задължения, изх. № Р302 -472/19.12.2012 г., на „Б. ТМ – Р.“ ПАД, жалбоподателят е поискал да бъдат отписани задълженията , които се водят в данъчната сметка за ДОО, по РА № 590 от 05.10.2001г. на стойност 45 402, 98лв. и лихвите по този РА (респ. разпореждане съгл. уточнение на жалбоподателя).

Видно е от Протокол № 0191/2012/000105/ 07.01.2013 г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП С., че с него се постановяват откази по искания за погасяване по давност на публични задължения. По отношение на процесното също е постановен отказ.

Подадена е жалба до Директора на ТД на НАП С. срещу отказ на главен публичен изпълнител при ТД на НАП С. да бъде погасено Публичното задължение, за което се твърди от жалбоподателя, че е погасено по давност.

С обжалваното Решение № ПИ-11/31.01.2013 г. на Директора на ТД на НАП С. по жалба срещу действие на Публичен изпълнител, административният орган е потвърдил отказа на публичния изпълнител да бъде отписано вземането, поради изтекла давност.

Съдът е приел като доказателство и Ревизионен акт № 590/05.10.2001 г. относно установените публични задължения на дружеството жалбоподател във връзка със стореното искане за отписване на същите.

Според него ревизирианият период е от 01.08.2001г. до 31.08.2001г. като невнесените вноски за сметка на работодателя, е в размер на 36 529,55лв., а за сметка на осигуреното лице в размер на 8873,43лв.-главница. Общата сума

по ДДО е в размер на 45 402,98лв.

Видно е от разпореждането на стр.54 от I-ви том на делото и, че лихвата върху тази главница е изчислена и възлиза на 352,05лв.

С Решение на Министерски съвет № 616/ 26.07.2004 г. са обединени публичните задължения, намалени са и са разсрочени по отношение на общото публично задължение на „Б. ТМ – Р.” ПАД.

С решение на Върховен административен съд № 4193 от 19.04.2006г. , съдът е постановил частична отмяна на Р. №616 от 2004г. в частта по т.3 б.”а ” и б.”б” от същото и относно погасителния план и е върнал делото като административна преписка за ново произнасяне от МС.

С Решение на Министерски съвет № 911/ 29.12.2006 г. е изменено Решение № 616 на Министерски съвет от 2004 г. за обединяване на публичните задължения, намаляване и разсрочване на общото публично задължение на „Б. ТМ – Р.” ПАД. Видно от тези две решения се променят сумите, които се следват по погасителните планове и периодите за това.

Приети са във връзка с публичните задължения на дружеството и по-рано издадените Решение № 1489/ 02.08.2004 г. и Решение № 1220/ 16.05.2005 г. на Директора на Регионална данъчна дирекция - [населено място] за поправка на решение.

Дружеството е уведомено с Уведомително писмо изх. № 26-Б-748/ 22.03.2010 г. от ТД НАП Дирекция „Големи данъкоплатци и осигурители” [населено място] относно задълженията, които има.

С Разпореждане за присъединяване изх. № 0191-000090/ 28.06.2012 г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП С. са присъединени преписките по исканията за отписване на сумите, като погасени по давност.

Приета е и молба за становище от „Б. ТМ – Р.” ПАД до НАП -Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението”, вх. № 53-00-1318 от 27.12.2012 г. във връзка с твърденията за погасяване на задълженията по давност. Съдът е приобщил към преписката и Отговор изх. № 37-00-50/06 от 13.02.2007 г. на Изпълнителния директор на НАП по писмо на „Б. ТМ – Р.” ПАД, вх. № 37-00-50/06 от 25.01.2007 г., както и Писмо-запитване от ТД на НАП - [населено място] до Дирекция „Събиране” и Дирекция „Обслужване”, Отдел „О.” при ЦУ на НАП - [населено място], изх. №452-286/24.01.07г.

С уведомително писмо от 25.03.2010г. по описа на жалбоподателя, органите по приходите са уведомили дружеството, че същото не е заплатило две последователни вноски по погасителния план по делото.

Видно е от служебна бележка от 28.03.2013г. на стр. 413 от делото, че по процесния РА, няма постъпило плащане.

С оглед теченето на давността относно претендираните публични задължения, съдът е приел Указания на МФ от 21.04.2007г.

Видно е от доклад на Министъра на Финансите от 12.07.2004г. , че НОИ е формулирал своето съгласие за обединяване и разсрочване на публичното задължение по чл.152 от ДОПК. Съдът в този смисъл е приел и препис извлечение от Протокол №17 от заседание на Надзорния съвет на НОИ от 29.12.2003г.

С Решение № 185 от 29.06.2004г. на Комисия за защита на конкуренцията, е приел за допустима държавна помощ сумата в размер на 1 300 505лв.,

предоставена на жалбоподателя под формата на намаляване на общото публично задължение, съгласно погасителен план.

Видно е от писмо на ТД на НАП от дата 21.06.2013г., че по процесните два броя решения на МС, са били разсрочени задълженията на „Б.“ за ДДО по РА №590 от 05.10.2001г. на ТД на НАП, съответно главница в размер на 45 402,98лв. и лихва в размер на 62 909,90лв. Същото се констатира и от служебната бележка от 2009г. на стр. 812 от делото във връзка с разпореждане №590 от 05.10.2001г. на РУ „СО“ /стр. 907 от делото/.

На стр.631 и сл. от III том от делото съдът е приел и доказателства относно извършени действия за обезпечаване на публичните задължения на жалбоподателя.

С искане изх. № Р111-660 от 07.11.2003г. изпълнителният директор на „Б.“ е поискал от Министъра на финансите да бъдат разсрочени всички публични задължения на дружеството по реда на чл.152 от ДОПК. Искането е окомплектовано с икономическа обосновка за периода от 2003г. до 2013г., както и декларации за публичните задължения на дружеството към 2003г.

Според Разпореждане от 14.06.2007г. на стр.1039 от делото /VI том/, публичният изпълнител е прекратил поради плащане, частично изп. дело № 418 от 2001г. по отношение и на вноски по ДДО, измежду които не са процесните такива по разпореждане №590 от 05.10.2001г. на РУ „СО“.

По делото съдът е приел и изслушал единична и допълнителни съдебно-счетоводни експертизи, относно подлежащите на установяване и доказване правнорелеванти факти.

Според заключението на първоначалната единична ССЕ, се установява, че общият размер на задълженията на жалбоподателя по Разпорежданията на Районно управление „Социално осигуряване“ [населено място], описани в т.III, параграф 2 от Служебна бележка изх.№ С-04-2583/26.08.09 г., съответно - в т. II на Служебна бележка изх. № С-04-2071/03.07.2009 г. и в т. II на Служебна бележка изх. № С-04- 2218/17.07.2009 г. на ТД на НАП - [населено място] по представените разпореждания от жалбоподателя, описани в таблица № 1 от заключението е 4 974 724,86 лева.

Общият размер на задълженията за ДОО по горните разпореждания е 4 306 785.47 лв.

Общият размер на задълженията за ПКБ по горните разпореждания е 170 408.88 лв.

Общият размер на задълженията за ДОО и ПКБ е 4 477 194,35 лв.

Общият размер на задълженията на жалбоподателя по Разпорежданията на Районно управление „Социално осигуряване“ [населено място], описани в т.III, параграф 2 от Служебна бележка изх.№ С-04-2583/26.08.09 г, съответно - в т. II на Служебна бележка изх. № С-04-2071/03.07.2009 г. и в т. II на Служебна бележка изх. № С-04- 2218/17.07.2009 г. на ТД на НАП - [населено място] по представените разпореждания от НАП описани в таблица № 2 е 4 974 724,86 лева.

Общият размер на задълженията за ДОО по горните разпореждания е 4 228 576,54 лв.

Общият размер на задълженията за ПКБ по горните разпореждания е 203 496,03 лв.

Общият размер на задълженията за ДОО и ПКБ е 4 432 072,57 лв. Разликата между общият размер на задълженията за ДОО и ПКБ по разпорежданията представени от жалбоподателя и тези представени от НАП е в размер на 45 121,78 лв. (4 477 194,35 лв. - 4 432 072,57 лв. = 45 121,78 лв.)

В общият размер на установените задължения от всеки един ревизионен акт са включени задълженията за проверявания данъчен период от невнесени осигурителни вноски- ДОО; НЗОК, ПКБ и ДЗПО.

На въпроса дали са включени изцяло или частично, в какъв размер и за кои периоди лихвите към 28.06.2012 г. върху задълженията по Разпореждане № 590/05.10.2001 г. в задълженията разсрочени с Р. №616/26.07.2004г. и с Р. №911/29.12.2006г., вещото лице е установило, че от справка на ТД на НОИ П. за задълженията на осигурител към дата 31.08.2005 г. се доказва остатък за погасяване на задълженията по фонд ДОО по ревизионен акт № 590. АДВ е в размер на 45 402,98 лв., лихва 352,05 лв., начислена лихва до 27.09.2001 г. и допълнително начислена лихва до 31.08.2005 г. 31 203,65 лв., т.4, стр. 848 от делото. задължения по фонд НЗОК в размер на 8 327,37 лв. и лихва 64,66 лв.. начислена лихва до 27.09.2001 г. и допълнително начислена лихва до 31.08.2005 г. 4 319,33 лв., т.4, стр. 854 от делото.

Общо начислената лихва до 27.09.2001 г. по ревизионен акт № 590 АДВ върху главница 53730,35 лв. (45 402,98 лв. + 8 327,37 лв. = 53 730,35 лв.) е 416,68 лв. (352,05 лв. + 64,66 лв. = 416,68лв.).

Общо начислената лихва до 31.08.2005 г. по ревизионен акт 0 590 АДВ върху главница 53730,35 лв. (45 402,98 лв. + 8 327,37 лв. = 53 730,35 лв.) е 35 522,98 лв. (31 203,65 лв. + 4 319,33лв. = 35522,98лв.).

В справка на ТД на НОИ П. за задълженията на осигурител към дата 31.08.2005 г. остатък за погасяване не са включени задължения по фонд ДЗПО по ревизионен акт 590 АДВ, т.4. стр.858 от делото.

Лихвите върху задълженията по Разпореждане № 590/05.10.2001 г. в задълженията разсрочени с Р. 616/26.07.2004 г. и Р. 911/29.12.2006 г. в размер на 416,68 лв. (в т.ч. 352,05 лв. по фонд ДОО и по фонд НЗОК 64,66 лв. са включени изцяло, като остатък за погасяване за периода от 01.09.2001 г. 27.09.2001 г. т.4. стр. 848. 854 от делото.

В Приложение към т.3 от Р. 911/29.12.2006 г., стр.62 от делото са описани разсрочените задълженията по години от 2006 г. до 2014 г., а не по разпореждания издадени от РУ „Социално осигуряване” [населено място].

Размерът на законната лихва към 28.06.2012 г. върху незаплатените, или заплатените със забава задължения е изчислен по главници посочени в Приложение към т.3 от Р. 911/29.12.2006 г., поради което експертизата не може да установи дали са включени изцяло, или частично, в какъв размер и за кои периоди лихвите към 28.06.2012 г. върху задълженията по Разпореждане № 590/05.10.2001 г. в задълженията разсрочени с Р. 616/26.07.2004 г. и Р. 911/29.12.2006 г.

Допълнително в Справка - Приложение към заключението е описан установеният общ размер на задълженията на жалбоподателя по 40 броя Разпореждания на Районно управление „Социално осигуряване” [населено място], описани в т.III, параграф 2 от Служебна бележка изх.№

С-04-2583/26.08.09 г, съответно - в т.ІІ на Служебна бележка изх. № С-04-2071/03.07.2009 г. и в т. ІІ на Служебна бележка изх. № С-04-2218/17.07.2009 г. на ТД на НАП - [населено място].

В общият размер на установените задължения от всеки един ревизионен акт са включени задълженията за проверявания данъчен период от невнесени осигурителни вноски-ДОО; НЗКО; ПКБ и ДЗПО.

Общият размер на задълженията за ДОО и за ПКБ по 40 броя Разпореждания на Районно управление „Социално осигуряване“ [населено място], описани в т.ІІІ, параграф 2 от Служебна бележка изх.№ С-04-2583/26.08.09 г, съответно - в т.ІІ на Служебна бележка изх. № С-04-2071/03.07.2009 г. и в т. ІІ на Служебна бележка изх. № С-04- 2218/17.07.2009 г. на ТД на НАП - [населено място] е посочен в таблица към заключението на вещото лице.

Задълженията по Разпореждане № 590/05.10.1001 г. са формирани от 45 402,98 лева по ДОО; 8327,37 по НЗОК и 175,00 лв.по ДЗПО професионален пенсионен фонд, или общо в размер на 53905.35 лв.

Съгласно т. 1 от Решение на Министерски съвет № 616 от 26 юли 2004 г. са обединени публичните задължения на „Б. ТМ-Р.“ ПАД Р. в размер на 12 193 530 лева, в т.ч. главница в размер на 9 108 560 лева и лихви в размер на 3 084 970 лева представляващи и индивидуализирани в таблица на вещото лице.

Вещото лице е заключило по втората, допълнителна единична ССЕ, че разсроченото задължение на „Б. ТМ-Р.“ ПАД към ДОО с Решение №911/29.12.2006 г. по Ревизионен акт № 590/05.10.2001 г. е в размер на 45 402,98 лв. и се отнася за периода от 01.08.2001 г. до 31.08.2001 г., стр. 382 от допълнително представените документи.

Задълженията на осигурител „Б. ТМ-Р.“ към дата 31.08.2005 г., по Ревизионен акт № 590/2001 г. за фонд ДОО п.в. (остатък за погасяване) са: главница в размер на 45 402,98 лева и лихва в размер на 352,05 лв. Всичко 45 755,03 лв. .. стр. 316 от делото.

Задълженията по Разпореждане № 590/05.10.2001 г. за ДОО в размер на 45 402,98 лева са включени изцяло като остатък за погасяване в задълженията разсрочени с Р. 616/26.07.2004 г. и Р. 911 /29.12.2006 г. и се отнася за периода от 01.08.2001 г. до 31.08.2001 г. Размерът на лихвата за просрочие за периода от 01.09.2001. г. до 05.10.2001 г., е в размер на 649,59 лева.

В Разпореждане № 590/05.10.2001 г. е записан размер на лихвата за просрочие 352,05 лева, т.е част от 649,59 лева - размер на лихвата за периода 01.09.2001. г. до 05.10.2001 г.

Лихвите върху задълженията по Разпореждане № 590/05.10.2001 г. в задълженията разсрочени с Р. 616/26.07.2004 г. и Р. 911/29.12.2006 г. са включени частично в размер на 352.05 лева за периода 01.09.2001. г. до 05.10.2001 г.

В изпълнение на поставените задачи експертизата анализира документите приети и приложени по дело : Решение№616/26.07.2004 г., Решение №91129.12.2006 г., вносни бележки от 2009 г., 2010 г. и 2011 г. за заплатена изцяло, или частично на всяка от дължимите до последно число на съответния месец погасителни вноски по Погасителния план, справки за задълженията на осигурител към дата 31.08.2005 г. и към дата 22.03.2007 г. издадени от ТД на НОИ [населено място]; Дневник на сметка 159/4- други

заеми и дългове за периода от 01.01.2009 г. до 31.12.2009 г. за извършените плащания - главница ДОО по Р. 911/2006 г.; Извлечение от разплащателната сметка на „Б. ТМ-Р.“ в [фирма], както и допълнително представени доказателства от страните.

След новоприетите от съда писмени доказателства и уточнения по молба на жалбоподателя от 27.09.2013г. вещото лице посочва, че главницата, чието отписване по давност е поискал жалбоподателя с Искане изх. № Р 302-472/19.12.2012 г., представлява незаплатени осигурителни вноски за държавно обществено осигуряване по Кодекса за социално осигуряване в размер на 45 402.98 лева, установени с Ревизионен акт вх. № 0949/27.09.2001 г. и Разпореждане № 590/04.10.2001г.

Горната сума вещото лице е установило, че представлява сбор от 36 529.55 лв.-вноски за сметка на осигурителите и 8 873.43 лв.-вноски за сметка на осигурените лица съгласно Ревизионен акт № 0949/27.09.2001 г., но е посочена като едно общо задължение в размер на 45 402,98 лв. по приходите на ДОО от невнесени осигурителни вноски съгласно Разпореждане № 590/04.10.2001 г., води се като едно задължение ДОО по РА 590/04.10.2001 г. в данъчната сметка на жалбоподателя, индивидуализирана е като едно задължение в искането за отписване от публично задължение, и съответно -в обжалвания отказ на Директора на ТД на НАП - С. град.

С Уведомление изх. №001-01-01-2144/03.08.2006 г., стр.36 от допълнително представените документи. НАП ТД П. уведомява Агенция за държавни вземания регионална дирекция [населено място] за задълженията на „Б. ТМ-Р.“ ПАД към ДОО по години.

От данните в таблицата се установява, че за 2001 г. задълженията на дружеството по ЗДОО са в размер на 19 804 лева.

От Справка на НАП ТД [населено място] за разсрочени, или отсрочени осигурителни задължения с разрешения/решения дадени от Министъра на финансите и Изпълнителния директор на НАП съгласно чл. 184, ал.1, т. 2 и т.3 от ДОПК на Надзорния съвет на НОИ към 28.02.2007 г., стр.53 от допълнително представените документи, се установява, че съгласно Решение № 911/29.12.2006 г. задълженията на дружеството по ЗДОО са в размер на 4 230 685 лева.

Със Служебна бележка изх. № 0279-000007/13.10.2010 г., ТД на НАП [населено място] описва образуваните производства по принудително изпълнение по видовете задължения по години, стр.382-390 от допълнително представените документи.

На стр. 382 от допълнително представените документи, е описано разсроченото задължение на „Б. ТМ-Р.“ ПАД към ДОО с Решение 911/29.12.2006 г. по Ревизионен акт № 590/05.10.2001 г. в размер на 45 402,98 лв. и се отнася за периода от 01.08.2001 г. до 31.08.2001 г.

Публичните задължения - вноски за държавно обществено осигуряване, установени с Ревизионен акт № 590/05.10.2001 г., за периода от 01.08.2001 г. до 31.08.2001 г. в размер на 45 402.98 лв. са включените в публичните задължения, които са обединени и разсрочени с Решение № 616/26.07.2004 г.

От справка за задълженията на осигурител към дата 22.03.2007 г. издадена от ТД на НОИ [населено място], стр. 437,482 от делото, се установява, че

установените задължения с Ревизионен акт № 590/2001 г. по фонд ДОО п.в.(остатък за погасяване) са: главница в размер на 45 402,98 лева и лихва към 27.09.2007 г. в размер на 352,05 лв. Всичко 45 755,03 лв. Допълнително начислена лихва до 22.03.2001 г. в размер на 47 428,41 лв. Общо задължения 93 183.44лв.

От справка за задълженията на осигурител към дата 22.03.2007 г. издадена от ТД на НОИ [населено място], стр. 417 от делото, се установява, че установените задължения с Ревизионен акт № 590/2001 г. по фонд НЗОК (остатък за погасяване) са: главница в размер на 8 327.37 лева и лихва към 27.09.2001 г. в размер на 64,66 лв. Всичко 8 392,03 лв. Допълнително начислена лихва до 22.03.2007 г. в размер на 5 978,47 лв. Общо задължение в размер на 14 370.50 лв.

При анализа на справка за задълженията на осигурител към дата 22.03.2007 г. издадена от ТД на НОИ [населено място], стр. 473 от делото, се установи, че не са включени задължения установени с Ревизионен акт № 590/2001 г. по фонд ДЗПО професионален фонд и ДЗПО универсален фонд.

От справка за задълженията на осигурител към дата 31.08.2005 г. издадена от ТД на НОИ [населено място], стр. 316 от делото, се установява, че приетите задължения с Ревизионен акт № 590/2001 г. по фонд ДОО п.в. (остатък за погасяване) са: главница в размер на 45 402,98 лева и лихва в размер на 352.05 лв. Всичко 45 755,03 лв. Начислена лихва до 27.09.2001 г. в размер на 31 203.65 лв. Общо задължение в размер на 76 958,68 лв.

При анализа на справка за задълженията на осигурител към дата 31.08.2005 г. издадена от ТД на НОИ [населено място], стр. 306 от делото, се установи, че не са включени задължения установени с Ревизионен акт № 590/2001 г. по фонд ДЗПО професионален фонд и ДЗПО универсален фонд.

Съгласно т. 1 от Решение на Министерски съвет № 616 от 26 юли 2004 г. са обединени публичните задължения на „Б. ТМ-Р.” ПАД Р. в размер на 12 193 530 лева, в т.ч. главница в размер на 9 108 560 лева и лихви в размер на 3 084 970 лева представляващи: а)данъчни задължения в размер на 6 460 069 лв., в, т.ч. главница в размер на 4 877 875 лв. и лихва в размер на 1 582 194 лв.; б)задължения към Националния осигурителен институт в размер на 5 733 461 лв., в т.ч. главница в размер на 4 230 685 лв. и лихва в размер на 1 502 776 лв. Съгласно т.2 от Решението е намален размера на начислените лихви върху данъчните задължения с 450 000 лв., стр.58 от делото.

Съгласно т.3 от Решението намаленото публично задължение с разсрочено за 8 години по приложения погасителен план.

С Решение на Министерски съвет № 911 от 29.12.2006 г. , стр.61 от „а” и „б” се изменят така: „а”) за периода на разсрочване длъжникът дължи лихва в размер на основния лихвен процент (о.л.п.) върху главницата на общото публично задължение, при условие, че изпълнява задълженията си съгласно погасителния план, „б”) за периода от 11 декември 2013 година за данъчните задължения, съответно от 18 декември 2003 г. за задълженията към Националния осигурителен институт, до датата на приемане на решението дружеството дължи законната лихва съгласно отменения Данъчно-процесуален кодекс (ДВ, бр. 105 от 2005 г.)-основният лихвен процент плюс 10 пункта върху главницата на намаленото и разсрочено общо

публично задължение, която следва да бъде погасена до края на периода на разсрочване;”.

До 26.09.2009 г. са заплатени задълженията до месец април 2009 г. включително и на 31.12.2009 г. задължението за месец декември 2009 г.

За месец май 2009 г. са заплатени 30 500 лева, остава задължение за месеца в размер на 30 000 лева.

За периода до 28.06.2012 година не са представени документи за извършени плащания -главница по Р. 911/2006 г.

През 2010 година и 2011 година не са заплащани задълженията по ДОО по Погасителния план към Решение № 911/29.12.2006 г.

Датите през 2009 г., на които е заплатена изцяло, или частично всяка от дължимите до последно число на съответния месец погасителни вноски по Погасителния план към Решение № 911/29.12.2006 г. са посочени в заключението на вещото лице.

Вещото лице е заключило и, че размерът на законната лихва към 28.06.2012 г. върху незаплатените, или заплатените със забава задължения от датата на която същите е следвало да бъдат заплатени от Дружеството, до датата на заплащането им или до 28.06.2012 г.

С приетото на стр. 1056 /VI том/ от делото заключение на допълнителна единична ССЕ, се установи , че процесните суми от главница и лихви, са включени в служебна бележка изх.№С-04-2583 от дата 26.08.2009г., от 03.07.2009г. и от 17.07.2009г. Вещото лице след справка в НОИ П. е установило, че не са погасени задълженията на дружеството по ДОО по ревизионен акт/разпореждане / №590 от 05.10.2001г. в размер на 45 402,98лв. лихва от 352,05лв. към 27.09.2001г.

От правна страна, съдът намира следното:

Обжалваното решение, представляващо индивидуален административен акт по смисъла на [чл. 21, ал. 1 от АПК](#), е издадено от оправомощено по смисъла на [чл. 267 от ДОПК](#) - директорът на ТД на НАП и при спазване на определените от закона срокове, форма и с необходимото съдържание, като не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила при постановяването му. Разпореденото с него е в съответствие с правомощията му по същия текст и във вр. с [чл. 267, ал. 1 и 2 от ДОПК](#).

Предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция, е решението на директора на ТД на НАП С., с което е отказано отписване на публични задължения на жалбоподателя „Б.- ТМ Р.”ПАД в размер на 45 402, 98лв. и лихвите върху тях, съгласно разпореждане №590 от 05.10.2001г. /идентично по текст и съдържание с разпореждане №590 от 04.10.2001г./. Прие се от заключенията на съдебно-счетоводната експертиза, че главницата е била дължима за периода 01.08.2001г.-31.08.2001г. Вземанията, които държавата има по Разпореждане №590 от 04.10.2001г. /респ. 05.10.2001г., доколкото се касае за едно и също вземане/ са дължими такива по ДОО.

Според чл. 115, ал.1 от КСО, в ред. ДВ доп. - ДВ, бр. 1 от 2002 г., в сила от 01.01.2002 г. вземанията на Националния осигурителен институт за невнесени осигурителни вноски, неправилно извършвани осигурителни плащания, неоснователно изплатени парични обезщетения и надвзети пенсии и лихвите

върху тях се погасяват с изтичане на петгодишен давностен срок. С изтичане на десетгодишен давностен срок се погасяват всички останали вземания, независимо от прекъсването на давността, но последната хипотеза не се основа за процесната сума, тъй като е безспорно, че тя е била дължима за невнесени осигурителни вноски.

По ал.2 на чл. 115 от КСО, в посочената по-горе редакция, давността е прекъсната от датата на влизане в сила на разпореждането, в случая от 19.10.2001г. (20.10.2001г., ако се приеме, че разпореждането е с дата 05.10.2001г.), доколкото няма доказателства по делото, същото да е обжалвано по реда на КСО и в предвидените за това срокове.

Съгласно тази норма давността се прекъсва: с влизането в сила на разпореждането за установяване на вземането; с налагането на обезпечителни мерки; с предприемане на действия по принудително изпълнение.

От прекъсването на давността започва да тече нова давност.

Видно от писмо на Главен публичен изпълнител на АДВ [населено място], изх.№ 0418 /2001/65963 от 12.01.2006г., изп. дело № 418/2001г. по описа на РД С.-АДВ, е образувано на 02.10.2001г. по постъпило искане от ТП на СО-гр.П., за принудително събиране на публични задължения на длъжника и жалбоподател по делото, по изрично посочени в това писмо Разпореждания. С оглед на това, съдът намира, че спрямо вземанията по същото разпореждане няма наложени нито обезпечителни мерки, нито са предприети действия по принудително събиране на сумите. Този извод се подкрепя и от обстоятелството, че според писмо изх.№ 0418/2001/166002/14.09.2006г., представено в съдебно заседание на 21.01.2014г., вземанията за ДОО по същото разпореждане, са включени в обединеното и разсрочено задължение по решенията на МС, но не са предявени от РУ „СО” –П. за принудително изпълнение и събиране от публичния изпълнител. Същите обстоятелства се признават и от процесуалният представител на ответника в писмени бележки по делото от дата 27.01.2014г.

Според редакцията на чл.140 от Д., в ред бр.63 от 2000г. (сега отменен, но приложима към м.октомври 2001г.), публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, смятано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.

Затова съдът намира, че погасителната давност започва да тече от 01.01.2002г. за вземанията по ДОО по Разпореждане №590 и същата би следвало да изтече на 01.01.2007г., ако няма прекъсване или спиране на давностните срокове.

В случая се установи и от обсъдените по-горе писмени доказателства, че разсрочването на публичните задължения измежду, които и процесните, е в сила от влизане в сила на Решение на МС №911 от 29.12.2006г., доколкото погасителният план по Р. №616 от 2004г. е бил оспорен частично пред Върховен административен съд. Това е така, защото именно двете решения на Министерски съвет, са едно единно цяло по отношение на публичните вземания на държавата и определените с разпорежданията лихви.

Затова и разсрочването като способ за принудително изпълнение на

публичните задължения на дружеството е започнало от дата 13.01.2007г., доколкото по делото не се съдържат данни Решение на МС №911 от 29.12.2006г., да е обжалвано, нито има доказателства относно датата на връчването му на неговите адресати. Съдът не приема, че началната дата на разсрочването е дата 26.07.2004г., датата на която частично е влязло в сила Р. №616 от 2004г., тъй като ефектът на принудителното изпълнение по отношение на публичните задължения, не може да се постигне без да е налице разсрочване на дълга. В този смисъл е и нормата на чл.147, ал.1 от Д. ред. ДВ бр.34 от 2004г. (сега отм.), според която по искане на длъжника може да се разреши плащането на дължимите суми да се извърши изцяло до определен краен срок (отсрочване) или да става на части (разсрочване) съгласно одобрен от данъчния орган погасителен план.

При тази констатация, давността относно разсроченото вземане за главница в размер на 45402,98лв. и лихвата в размер на 352,05лв. по Разпореждане №590 от 04.10.2001г. изтича на 01.01.2007г., доколкото едва от дата 13.01.2007г., давността поради Решението на МС за отсрочване и разсрочване спира да тече, арг. от 116, ал.8 от КСО, ред ДВ бр. 105 от 2006 година. В този смисъл с решенията на МС не се установява ново публично задължение, а се отлага принудителното събиране на вече установени с влезли в сила стабилни административни актове публични задължения на дружеството жалбоподател.

Дори и да се приеме, че погасителната давност за вземанията към ДОО в процесния размер от 45402,98лв. и лихвата от 352,05лв., е спряла по силата на чл.116, ал.8 от КСО на дата 26.07.2004г. то до тази дата, са изтекли считано от 01.01.2002г. съответно 2 години, 6м. и 25 дни.

Ефекта от спиране на давността е, че същата не тече на срока на спирането, но поизтича след отпадане на основанията за нейното спиране.

В конкретния случай съдът намира, че за срока на разсрочване на публичното вземане давност не е текла и до датата, на която същото е станало предсрочно изискуемо поради неплащане на вноските по погасителния план. В този смисъл петгодишната давност, започнала да тече от дата 01.01.2002г. след това е спряла за периода на разсрочване на задълженията и доизтича считано от 01.03.2010г. за разликата до 5 години. Това е така защото с писмо изх. № 26-Б-748 от 22.03.2010г. публичен изпълнител Н., информира, че вземането ще стане предсрочно изискуемо.

От дата 01.03.2010г. до датата на първата наложена обезпечителна мярка, вкл. и за процесното вземане-възбрана на недвижим имот по Постановление № 0191-000097 от 31.08.2012г. на Публичен изпълнител при НАП, са изтекли 2 години 5 месеца и 30 дни. Последният срок събран с този, за който е текла 5 годишната давност преди дата 26.07.2004г. възлиза на 5 години и 25 дни. При тази констатация преди датата на налагане на първата обезпечителна мярка-възбрана на недвижим имот, 5 годишната погасителна давност вече е била изтекла и е била налице хипотезата, в която публичното вземане е следвало да се отпише. Даже и да се приеме, че е текла 10 годишна давност относно погасяване на публичното задължение по Разпореждане №590 от 04/05/10.2001г., то към дата 01.01.2012г. същата е изтекла, което е още едно основание в полза на възникналото субективно право на жалбоподателя, да

поиска отписване на изтеклото по давност публично задължение по ДОО. Само за пълнота следва да се посочи, че Разпореждането за присъединяване с изх.№ 0191-000090 от 28.06.2012г. на Публичен изпълнител не е действие по принудително изпълнение, което е от естество да прекъсне давността. Такива са изрично предвидените в ДОПК, приложим към 2012г., а именно налагане в случая на обезпечителни мерки-възбрана и заповед върху активи на жалбоподателя. Даже и да се приеме тезата на ответника, че давността е прекъсната с налагане на възбрана с Постановление за налагане на възбрана с изх.№ 70-02-2908 от 14.06.2001г., то с прекъсването на давността започва да тече нова 5 годишна давност, която по горните съображения, на още по-голямо основание е изтекла към датата на започване на действия по принудително изпълнение на 31.08.2012г. по отношение на процесното вземане за ДОО.

В допълнение следва да се посочи и, че съгласно чл. 171, ал.1 от ДОПК, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.Алинея 2 сочи, че с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено.

Според чл.173 от ДОПК, вземанията се отписват, ако са погасени по давност. Според чл. 88, ал. 1 от същия, обслужването по смисъла на тази глава се извършва чрез издаване на документи от значение за признаване, упражняване или погасяване на права или задължения. Следователно съдът приема, че не може да се приеме, че вземанията са погасени по давност в производството по чл. 197 от ДОПК, без преди това да е поискано от публичния изпълнително да се отпишат по реда на чл.173 от ДОПК. Последната норма е императивна. В случая е направено такова искане по чл.173 от ДОПК, за което жалбоподателят представи искането си от 19.12.2012г..

И. на погасителната давност е материалноправна разпоредба, поради което и при липса на изрична правна норма в противна насока, следва да се приложи тази разпоредба, която е в сила към момента на възникване на спорното правоотношение. При последвало друго законодателно разрешение, следва да се съобрази и обстоятелството, доколко евентуалното последващо изменение поставя лицето в по-благоприятно положение, като в този случай, следва да намери приложение по-благоприятния режим по отношение на този институт (начален момент, продължителност, спиране, прекъсване на давността).. Като правна последица от действието на нормите за давността, с изтичането на давностните срокове се погасява правото да се събере по принудителен ред публичното вземане. Самото публично вземане не се погасява, то остава дължимо. Давността погасява правото да се претендират публичните вземания, но те си остават дължими, и могат да бъдат платени доброволно (чл. 174 ДОПК) или да бъдат прихванати (чл. 128, ал. 1 ДОПК).

Съгласно чл. 173 ДОПК публичните вземания се отписват, когато са погасени

по давност. Тъй като ДОПК не предвижда специален документ за отписване на задължения, за документиране на тези действия компетентният орган може да състави протокол по чл. 50 ДОПК.

За пълнота на изложението, съдът намира, че следва да изложи съображенията относно друг спорен между страните правен въпрос, а именно относно характера на решението по чл.152 Д. (отм.).

Подновяване, или новация, се нарича договорът, с който се поема едно задължение, с цел то да замести друго старо задължение, което вследствие на това се погасява - вж. чл. 107 ЗЗД. Съгласно чл. 107 от ЗЗД новацията се дефинира като договор, по силата на който едно облигационно правоотношение се прекратява, като на негово място възниква ново облигационно правоотношение, което задължително се отличава от старото облигационно правоотношение по страните си или по съществените си елементи. Този договор е характерен единствено за частноправните отношения, регулирани от Закона за задълженията и договорите. Публичноправните норми не познават института на новацията и такава не е регламентирана относно правата и задържанията, които имат страните в процесното правоотношение.

По делото се представиха доказателства, че жалбоподателят, чрез своя изпълнителен директор е изразил воля задълженията да се разсрочат или отсрочат по чл.152 от ДОПК. Старото задължение е заменено с ново, като с Решението на МС от 2004г. всъщност се опрощават частично вече възникнали задължения на жалбоподателя относно лихвите върху главниците и е изработен нов погасителен план с нови суми по години. Частичното опрощаване на следващите се лихви по Р. от 2004г., също не сочи на противния извод.

С Р. № 616/2004г. задълженията са обединени, намалени и разсрочени. Посочването в актовете на приходната администрация и съществувалите до Р. №616/2004г. задължения на дружеството не са прекратени, поради което не е налице новация по смисъла на чл. 107 от ЗЗД и в този смисъл е неоснователно твърдението на ответната страна, че от дата 01.03.2010г., е започнала да тече нова петгодишна давност, която към настоящият момент не е изтекла. Задължението, за което е поискано отсрочване или разсрочване, не подлежи на принудително изпълнение и събиране за периода на подаване на искането до влизане в сила на окончателното решение по искането. За срока на даденото разрешение спира да тече давностният срок, а също така спира и принудителното изпълнение. Затова след като е погасено по давност самото изпълняемо право, същото следва да се отпише по реда и способите на ДОПК, ведно с лихвите по разпореждането върху тази сума. Така и чл.138, т.3 от Д. /отм./, респ. - чл. 168 , т.3 от ДОПК изрично сочат погасяването по давност като начин на погасяване на публичното вземане.

В заключение, оспореното решение на директора на ТД на НАП подлежи на отмяна, в частта, касаеща отказът на главният публичен изпълнител, обективран в Протокол изх.№ 0191/2012/000105/07.01.2013г. , по искане на жалбоподателя вх.№ 2553-00—3468/27.12.2012г. по описа на НАП, Дирекция

„Средни данъкоплатци и осигурители”.

Административната преписка следва да се изпрати на публичния изпълнител, като компетентен орган по приходите по чл. 160, ал.3 от ДОПК, който да се произнесе по заявеното искане на жалбоподателя, като съобрази дадените задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона, досежно погасеното по давност публично вземане.

По разностите :

На осн.чл.161,ал.1 от ДОПК във вр. с чл.143 от АПК на страната се следват направените, доказани и поискани по размер съдебно-деловодни разноски, заявени по реда на чл.80 от ГПК, до приключване на устните състезания по делото. Според списъка представен от процесуалния представител на жалбоподателя и доказателствата по делото, че са реално сторени, същите възлизат на 4350лв., от които 50лв. за внесена държавна такса, 800лв. за депозит по приетите съдебно-счетоводни експертизи и 3500лв., уговорено и заплатено адв. възнаграждение за един адвокат по делото.

Ответникът чрез своя процесуален представител възрази в открито съдебно заседание на 21.01.2014г., че уговореното адв. възнаграждение е прекомерно, защото делото не с правна и фактическа сложност.

Съдът счита, че с оглед разясненията дадени в т.3 от Тълкувателно решение №6 от 2012г. на ОС на Гражданска и Търговска колегии на Върховен касационен съд, приложимо и в настоящия случай на осн.чл.78, ал.5 от ГПК във вр. с чл.144 от АПК, следва да се има предвид, че с чл. 36 ЗА не е делегирано право да се определя размерът на възнагражденията в хипотезите на чл. 78, ал. 5 ГПК. Затова и съдът не е ограничен до правилото на § 2 от ДР на Наредба №1 от 9 юли 2004г. относно минималните размери на адв. възнаграждения. Съдът следва да изложи мотиви с оглед правната и фактическа сложност на спора, дължи ли се намаляване на уговореното и заплатено от страната адвокатско възнаграждение в отношенията между страните по делото, а не в отношенията между адвокат и клиент.

В конкретният случай съдът намира, че делото е с фактическа сложност, тъй като се проведеха шест съдебни заседания, страните активно участваха в доказателствения процес за попълване на делото с доказателствен материал. С оглед служебното начало съдът изиска писмени доказателства от ответника и трети лица. Допълнително съдът приема, че делото е и с правна сложност, тъй като се касае за прилагане на норми, очертаващи комплексен фактически състав на субективното материално право на страната да иска отписване на публичните задължения, в случай, че са погасени по давност.

При тази констатация уговореното и заплатено адвокатско възнаграждение за един адвокат по делото не е прекомерно. Възражението на юрисконсулт Р. в тази насока, е неоснователно.

Воден от горното, съдът

РЕШИ :

ОТМЕНЯ по жалба на „Б. ТМ-Р.“ ПАД, ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление област П., [община], [населено място] 2400, Индустриална зона, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.4 ап.5-адв.Ц., Решение № ПИ-11 от 31.01.2013г. на директора на ТД на НАП

[населено място], в частта, касаеща отказ на главен публичен изпълнител, обективран в Протокол изх.№ 0191/2012/000105/07.01.2013г., по искане на жалбоподателя вх.№ 2553-00—3468/27.12.2012г. по описа на НАП, Дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“ за отписване по давност на публични задължения- ДОО и лихвите върху тях, установени с Разпореждане /РА/ №590 от 05.10.2001г.

ИЗПРАЩА преписката на публичния изпълнител при ТД на НАП, да се произнесе по искане вх.№ 2553-00—3468/27.12.2012г. по описа на НАП, Дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“ на „Б. ТМ-Р.“ ПАД с оглед дадените от съда указания по тълкуване и прилагане на закона в настоящото решение.

ОСЪЖДА Териториална дирекция на Национална агенция по приходите [населено място] да заплати на „Б. ТМ-Р.“ ПАД, ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление област П., [община], [населено място] 2400, Индустриална зона, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.4 ап.5-адв.Ц., осн.чл.161, ал.1 от ДОПК във вр. с чл.143 от АПК, съдебно-деловодни разноски в размер на 4350лв.

Решението е окончателно на основание чл.268, ал.2 ДОПК и не подлежи на обжалване.

Да се съобщи решението на страните на основание чл.138 АПК вр. пар.2 от ДР на ДОПК.

СЪДИЯ: